

RACHEL HAWKINS

Asil
AŞK

Çeviren
Deniz Göktürk

*Benimle mesajlaşıp William'la Kate'in
düğününü izlemek için sabah 5'te kalkan
Kathie Moore'a. Seni seviyorum, anne.*

İskoçya Prensi Alexander sarışın Amerikan güzeliyle görüntülendiğinden beri Ellie hakkındaki her şeyi merak ediyoruz! Ama müstakbel prenses adayıyla ilgili her şeyi biliyor musunuz? Bunların en azından birkaçının sizi şaşırtacağına eminiz!

1. Eleanor Winters, erkek arkadaşıyla aynı soylu aksana sahip olabilir ancak Florida'da İngiliz bir anne babanın çocuğu olarak doğdu!
2. Ellie'nin babası bir zamanlar bir müzisyen olduğundan ve annesi Ellie'nin sevimli küçük kasabasında geçen gizem romanları yazdığından, ilgi odağı olma sevgisinin aileden geldiği belli.
3. 9 Eylül'de doğan Ellie'miz Başak burcu* (prenslerin sadece bakirelerle evlenmesiyle ilgili şaka yapmıyoruz)!
4. Sınıf birincisi, başarı bursu sahibi ve yerel yüzme takımının kaptanı olan Ellie'nin her zaman beklenenden daha başarılı olduğu açık! Hımm, listede hiç taç göremedik gerçi. Ama GERÇEK bir kraliçe olabilecekken neden balo kraliçesi olasın ki?
5. Ellie erkek arkadaşının ülkesinde, ki bir gün onun krallığı olacak, özel Isles Üniversitesi'ne gitti ve İngiliz Edebiyatı okudu!
6. Giydiği muhteşem kıyafetlerin bazılarında da anlayacağınız gibi en sevdiği renk mavil!
7. Ellie, geçtiğimiz yıl Edinburgh'da bulunan küçük bir yayınevi için İskoç tarihi konulu çocuk kitaplarının editörlüğünü yaptı. Belki de kendisi için bilgi tazeliyordur?

---

* Başak burcunun İngilizce karşılığı olan Virgo, Latince bakire anlamına gelmektedir. -çm

8. On iki yaşından beri vejetaryen olan Ellie, yılların doğa insanı Prens Alexander'ı sinek balıkçılığı ve avcılık gibi bazı eski hobilerinden vazgeçirdi! (Bu yüzden Prens'in yakın çevresinden bazılarının kendisinden pek hazzetmediğini duyduk!)

9. "Eleanor Winters" ismi kesinlikle havalı olsa da -kraliyete layık diyebilir miyiz?- Ellie'nin göbek adı şüphesiz daha az gösterişli: "Berry"! Görünüşe göre bu aile arasında bir şaka!

10. Belki de bitkiler Winters ailesinde gerçekten popülerdir*; Ellie'nin Daisy adında on yedi yaşında bir kız kardeşi var!

---

* Ellie'nin göbek adı "Berry"nin orman meyvesi ve "Daisy"nin ise papatya anlamına gelmesiyle yapılan bir espri. -çn

1. Bölüm

“YAŞLI KADININ TEKİ BANA AZ ÖNCE O İLE BAŞLAYAN kelimeyi söyledi.”

Sayfalarını karıştırdığım dergiden başımı kaldırdım. En iyi dostum ve Sur-N-Sav’daki kasiyer arkadaşım Isabel Alonso sırtını kasasına dayayıp sakızını patlattı. Önlüğünün yeşilinde iyice ortaya çıkan siyah saçlarını dağınık bir örgüyle toplamıştı.

“Az önce mi?” diye sordum. Kasabanın diğer tarafına o koca Walmart açıldığından beri mağaza hemen hemen hep boştu, bu yüzden bugün kasiyer olarak sadece Isabel’le ben çalışıyorduk. Bir saatten fazladır kasama kimse gelmediğinden dergi okuyordum. Yine de –aşırı kaba olsa da– gerçekten heyecan verici bir şeyi kaçırarak kadar kendimi kaptırdığıma inanamıyordum.

Isabel gözlerini devirdi. “Ekşi kremanın fiyatının artması benim suçummuş.”

Ciddi bir tavırla başımla onaylayarak, “Haklı olabilir,” dedim. “Ne de olsa sen muhteşem süt ürünleri vârisisin.”

Isabel kasasına döndü, rasgele tuşlara basıyordu. “Yeni bir iş bulmamız lazım, Daze. Bu küçük düşürücü.”

Katılmıyor değildim ama kuzey Florida’daki küçük bir kasabada yaşıyorsanız seçenekleriniz biraz sınırlıydı. Geçen sonbahar kütüphanede işe girmek istemiştım ama olmamıştı –ödenek yokmuş– ve İncil Yaz Okulu’na yardım etmekle geçen bir yaz

küçük çocuklarla çalışma isteğimi yok etmişti, bu da bebek bakıcılığı ya da yerel anaokulunda yarı zamanlı çalışma seçeneği de masadan kaldırıyordu. Yani geriye bir tek Sur-N-Sav kalıyordu.

Ancak şimdi, kasaya yasladığım telefonuma bakınca Sur-N-Sav'daki zamanımın dolduğunu fark ettim.

Mutlu bir şekilde, "Ah, saat üç, günün en güzel zamanı," dediğimde Isabel homurdanarak "Bu hiç adil değil!" diye karşılık verdi.

"Hey, sabah yediden beri buradayım," diye hatırlattım ona. "Erken çıkmak istiyorsan..."

"Sabah vardiyasını almalısın," diye tamamladı bana elini sallayarak. "Pekâlâ Bayan Miller, anladım."

Bayan Miller, Sur-N-Sav'ın müdürüydü. Isabel'le ikimiz bir yıl boyunca onun nutuklarına epey alışmıştık.

Isabel içini çekerek kasasının yanına yaslandı, elini çenesine dayamıştı. Tırnakları yeşilin üç farklı tonuna boyanmıştı; ince bileğinden basit, boncuklu bir bileklik sarkıyordu. "Dört hafta daha," dediğinde ben de en sevdiğimiz mantramızı tekrarladım.

"Dört hafta daha."

Haziranın sonunda Isabel ve ben, Sur-N-Sav'daki hayatımıza pek de sevgi dolu olmayan bir veda edip Key Con için Key West'e doğru yola çıkacaktık, sonra da bir haftayı şehirde dolaşarak geçirmeyi planlıyorduk. Isabel'in abisi, eşiyle ve Isabel'in aşırı sevimli küçük yeğeniyle birlikte orada yaşıyordu, yani bedava (ve aile onaylı) kalacak yerimiz vardı. Bütün hayatımın bu gezi etrafında döndüğünü söylemek biraz yetersiz kalırdı. Yalnızca içimizdeki *geek*'i salmakla kalmayacak, Key West'te eğlenmeli şeyler de yapacaktık. Şnorkelle yüzme, Hemingway'in evini ziyaret, bir kızın midelerini doldurabileceği tüm o misket limonlu turtalar... Evet, bu gezi bütün yazımı mükemmelleştirecekti; Isa ve ben fuar açıklandığından beri neredeyse bir yıldır bunu planlıyorduk. En sevdiğimiz yazar Ash Bentley orada Finnegan Sparks serisi hakkında konuşacaktı, ayrıca uzay operalarındaki kadınlardan *cosplay* tasarımına kadar gitmek istediğimiz en az

yirmi farklı panel vardı. Orası tam bir *geek* cennetiydi ve biz de tamamen hazırдық.

Whitney Houston hoparlörlerden aşkların en büyüğüyle ilgili haykırırken, Isabel doğrulup kasadaki rasgele düğmelere basarak “Bu hafta sonu bize gel de kıyafetleri ayarlamaya başlayalım,” dedi. “*Finnegan and the Falcon*’daki Miranda’nın mı yoksa *Finnegan’s Moon*’daki Jezza’nın mı kılığına girsem hâlâ karar veremedim.”

“Ben muhtemelen Jezza’yı tercih eder,” dedim. Ben, Isa’nın erkek arkadaşıydı, aşağı yukarı milyonlarca yıldır çıkıyorlardı. Tamam tamam, sekizinci sınıftan beri. “Jezza daha az kıyafet giyiyor.”

Isa düşünürken yüzünü ekşitti. “Doğru ama Ben orada bile olmayacak, bütün Key West’e popomun çeyreğini göstermeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum.”

“Haklısın,” deyip onayladım. “Ayrıca, Miranda olursan mor peruk takabilirsin.”

Bana bir parmağını uzattı. “Evet! O zaman Miranda olsun. Sen kim olarak gideceksin?”

Gülümseyerek kasamı kapamaya başladım. “*Cosplay* senin işin,” diye hatırlattım ona, “bu yüzden kendim olarak gideceğim. Kot ve Tişörtlü Sıkıcı Kız.”

“Benim için her açıdan tam bir hayal kırıklığısın,” diye cevap verdiğinde başımı iki yana salladım.

Kasamla işimi bitirip nakit çekmecesini Bayan Miller’ın ofisine götürürken kapı açıldı ve başka bir yaşlı müşteri içeri girdi. Çoğu markette tezgâhtarlar parayı kendileri sayardı ancak yıllarca genç elemanlarla çalışmak Bayan Miller’da güven sorunlarına neden olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, bu el oyalayıcı işi başka birine bırakmaktan memnundum.

Bunu hallettikten sonra mağazanın öteki tarafına yöneldim, kasaların yanında sıralı dergi raflarının yanından geçerken dergilerin çoğunun ters çevrildiğini fark ettim, kapakları yerine arkalarındaki reklamlar müşteriye dönüktü.

Bu, Isabel'in marifeti olmalıydı. Bir rafa yürüyüp en yakındaki dergiyi önü bana bakacak şekilde çevirdim. İlk gözüme çarpan sarı saçlar ve parlak dişler oldu, ardından da kalın sarı harflerle yazılmış manşete takıldım: **ELLIE WINTERS HAKKINDA HIÇ BİLMEDİĞİNİZ ON ŞEY!**

Bu on şeyin herhangi biri *beni* şaşırtır mıydı merak ettim. Bundan şüpheliydim.

Ablam skandallardan oldukça uzak bir hayat yaşamıştı, sanki bir gün dergi kapaklarına çıkacağını biliyormuş gibi. Neredeyse bir göz atacaktım ama sonra A) bunun tuhaf olacağına karar verdim ve B) Isabel dergileri benden saklama zahmetine girmişti.

"Bu sefer kötü hiçbir şey yoktu," diye seslendi Isabel. "Görmene gerek olmadığını düşündüm!"

Ona başparmağımı kaldırarak mağazanın uzak tarafındaki kapıya doğru devam ettim.

Eşyalarım dinlenme odasındaydı; turuncu duvarlardan, yeşil plastik sandalyelerden ve üstü çizilmiş laminat masadan oluşan zavallı bir yerdi gerçekten. Zamanında birisi masaya "BECKY JOSH'U SEVİYOR" diye kazıyordu ve ne zaman dinlenirken, kitap okurken ya da çalışırken oraya otursam Becky ile Josh'a ne olduğunu merak ederdim. Hâlâ birbirlerine âşıklar mıydı? Becky de burada benim gibi ölümüne sıkılmış mıydı?

Gerçi en azından Becky magazin dergilerinde ablasının fotoğraflarıyla hiç karşılaşmamıştı.

Hatta dergilere kendi de çıkmamıştı.

Öf.

O balo fiyaskosu göğsümde hâlâ dikenli bir top gibi oturan, öfkeyle acı karışımı bir şeydi ve bunu düşünmek ağrıyan bir dişle oynamak gibiydi. Dışın ne kadar ağrıdığını unuttuyordunuz, ta ki aklınıza gelene kadar, sonra aniden düşünebildiğiniz tek şey o oluyordu.

Şu an bunu düşünme riskine giremezdim yoksa Sur-N-Sav'ın dinlenme odasında ağlamaya başlayabilirdim ki dünyada bun-

dan daha hüzünlü bir şey yoktu. Köpeğin-öldüğü-film seviyesinde bir acınasılıktı bu, yani evet, ağlamayacaktım.

Bunun yerine eski püskü yama işi çantamı omzuma atıp kapıdan çıktım.

Otoparka girerken, mayıs sonu öğleden sonrasının kör edici parlaklığı ve sıcaklığı yoğundu. Gözlerimi kısıp çantamdaki güneş gözlüğüme uzandım, şimdiden öğleden sonranın geri kalanında ne yapacağımı düşünüyordum. Yapacaklarım çoğunlukla odamdaki havalandırma deliğine yapışmayı ve dün kitapçıdan aldığım yeni mangayı okumayı içeriyordu.

“Dais.”

İşte ağrıyan diş de gelmişti.

Harika.

Michael dükkânın önündeki sarıya boyanmış beton direklerden birine ayaklarını çaprazlayarak yaslanmıştı, koyu renk saçları gözlerine düşüyordu. Muhtemelen bu poza çalışmıştı. Michael Dorset *şampiyon* bir yaslanıcıydı, en iyilerden biriydi cidden. Sevimli Oğlanlar Olimpiyatları’nda her seferinde Seksi Yaslanma kategorisinde altın madalyayı alırdı.

Neyse ki artık Seksi Yaslanma’ya (marka başvurusu beklemede) karşı bağıışıklık kazanmıştım.

Güneş gözlüğümü taktıktan sonra eski sevgilime elimi kaldırdım.

“Hayır.”

Michael kaşlarını çattı. Yuvarlak yanakları ve güzel kahverengi gözleriyle yüz hatları yumuşaktı, saçlarını tam alınının üstüne bilerek düşürdüğüne yemin edebilirdim. Bir ay öncesine kadar, bu surat yüzünden erimiş bir Daisy gölüne dönüşür, saçlarını alnından çekmek için uzanırdım. Michael Dorset’ten dokuzuncu sınıftan beri hoşlanıyordum. Her zaman benimkinden daha popüler bir grupla takılırdı (biliyorum, gözlüğümün ve *Adventure Time* tişörtlerimin beni daha çekici hâle getirmemesi şok edici bir durum), sonra geçen sene *-nihayet-* onu elde etmiştim.

Şimdi ise ellerini ceplerine sokarak “Her şeyi berbat ettim,”

diyordu. Dünya üzerindeki en dar kotu giymişti –hatta dürüst olmam gerekirse resmen tayttı– ve bileğinde saç tokalarından biri vardı. Yeşil olanı.

O tokayı kolundan söküp atmak için içimde beliren çocukça dürtüyle savaşarak çantamı diğer omzuma aldım. “Az bile söyledin.”

Otopark çok *sıcaktı*, kıyafetimin üstüne geçirdiğim yeşil Sur-N-Sav önlüğünü hâlâ giydiğimi fark ettim. Michael her zaman ki gibi siyahlar içindeydi ama muhtemelen vücudunda % 0.06 oranında yağ bulunduğundan terliyormuş gibi görünmüyordu. Burası bu tartışmayı yapmayı istediğim son yerdi, bu yüzden yanından geçip arabama yöneldim.

Peşinden gelerek “Hadi ama,” diye dil döktü. “Bunu en azından *konuşmamız* lazım.”

Yürümeye devam ederken spor ayakkabılarımın altındaki asfalt gıcırdayıyordu. Plaja o kadar yakın olmasak da kum burada sihirli bir şekilde beliriyor, otoparktaki çatlaklarda ve çukurlarda birikiyordu.

“Bunu zaten konuştuk,” dedim. “Ama konuşacak fazla bir şey yok. Balo fotoğraflarımızı satmaya çalıştın.”

Ünlü bir ablan olmasının eğlenceli tarafı şuydu, sen de bir şekilde *birazcık* ünlü oluyordun.

Ama görünüşe göre sana şöhretin sinir bozucu kısımları kılıyordu, mesela erkek arkadaşının özel görüntülerini gazeteye satması gibi.

Veya satmaya çalışması.

Görünüşe göre kraliyet ailesinin bu tür işler için halihazırda adamları vardı ve fotoğraflar oldukça hızlı bir şekilde kaldırılmıştı, açıkçası bu durum bütün olayı daha da garip hâle getirmişti.

“Bebeğim,” diye başladığında onu duymazdan geldim. O aptal fotoğrafları *sevmiştim*. Sevimli göründüğümüzü düşünmüştüm. Şimdi onlara her baktığımda, Ellie yüzünden garip bir hâl alan başka bir şey oluyordular.

Sanırım beni en çok kızdıran da buydu.

Michael, "Bunu *bizim* için yapıyordum," diye devam edince durup arkamı döndüm.

"Bunu 'aşırı güzel' bir gitar almak için yaptın," dedim düz bir sesle. "Ezelden beri bahsettiğin o gitarı."

Sözlerim üzerine Michael biraz utanmış gibiydi. Ellerini cebine sokup omuzlarını silkti ve topuklarının üstünde sallandı. "Ama müzik *bizim olayımızdı*," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Sevdiğim grupları hiç sevmedin, arabada şarkılarımı çalma ma hiç izin vermedin, sen..."

Arka cebini karıştıran Michael, "Evet, ama dinle," diyerek sözümü kesti, o kadar da bayılmadığım bir başka alışkanlığı daha. Telefonunu çıkarıp bir şey aradı ve tam arkamı dönüp arabama yürümek üzereydim ki Sur-N-Sav'dan ani bir çığlık yükseldi.

"ERKEK YASAK!" diye bir ses çınladı otoparkın karşısından.

Mağazaya doğru döndüğümde müdürüm Bayan Miller'ı sürgülü kapıların hemen önündeki kaldırımında, elleri kalçalarında gördüm. Saçları aslında kızıldı ama rengi solup şeftali tonuna dönmüştü ve o kadar inceydi ki saç derisini görebiliyordunuz.

"MESAI SAATİNDE ERKEK YASAK!" diye bağırıp parmağını bana sallarken kolunun altındaki deri yargıarcasına sallanıyordu.

"Mesaim bitti," diye seslendim, sonra da başparmağımla Michael'ı gösterdim. "Bu da bir erkek değil. Duyguları olan güzel saçlı bir dar pantolon."

"ERKEK! YASAK!" diye bağırды Bayan Miller tekrar. Ciddiyim, Bayan Miller'ın kadın çalışanlarının etraflarında erkeklerin olması konusundaki takıntısı hem psikotik hem de gülünçtü. Neden Sur-N-Sav'ın bir cinsel aktivite yuvası olduğunu düşündüğünden emin değilim ama "karşı cinsle arkadaşlık etmemek" en katı kuralıydı.

"OTOPARKTA EROTİZM FALAN YAŞAMIYORUZ!" diye bağırдыm ama o sırada Michael aradığı şeyi bulmuştu.

"Bunu senin için yazdım," diyerek ekrana dokununca telefo-

nundan tiz bir müzik sesi yükseldi. Kalite berbattı, elektrogitarın çiyaklamasından sözleri pek de anlayamamıştım ama adımı birkaç kere duyduğumdan ve hem “deli” ile hem de “sisli” ile kafiye yapıldığından oldukça emindim. Sonra Michael *şarkıya eşlik etmeye* başladı. Tanrım, lütfen ani bir güneş çarpmasıyla canımı al ya da arabanın biri dönüp beni Sur-N-Sav’ın otoparkında ezip geçsin çünkü bir yandan eski sevgilim “Daisy beni ediyor deli,” diye şakıyıp diğerk yandan Bayan Miller bize doğru yürümeye başlarken bu öğleden sonranın daha ne kadar kötüleşebileceğinden emin değildim.

Sonra başımı kaldırdığımda parkın kenarına park etmiş ve camını indirmiş siyah jipi gördüm...

Bir de bana doğrultulmuş olan kamerayı.

2. Bölüm

OTOPARKIN ARKA TARAFINDAKİ ARABAMA DOĞRU koşturdum, başımı eğip çantamı yanıma sıkıştırmıştım. Michael'ın aptal şarkısı yüzünden –telefonu bir adak gibi uzatmış hâlâ peşimde dolanıyordu– deklanşör seslerini duyamıyordum ama sesi bir şekilde hayal edebiliyordum. Şimdiden fotoğrafların nasıl görüneceğini, manşetlerde ne yazacağını düşünüyordum. Ne yazarsa yazsın, beni tamamen sürtük olarak gösterecekti. Ellie geçen sene Alex'le çıkmaya başladığından beri gazete haberlerinde kızın hatası olmayan hiçbir şey yoktu resmen. İki ay önce Alex ve Ellie, İskoçya'da bir gemi açılışına gitmişlerdi, Alex tören boyunca kaşlarını çatıp yüzünü buruşturmuştu. Bu da ablamın onu nasıl perişan ettiğine ve nişan yüzüğü taleplerinin aralarını bozduğuna dair söylentilere yol açmıştı.

Gerçek ne miydi? Alex o sabah merdivenlerden inerken takılıp ayak başparmağını kırmıştı. Yüzündeki acı dolu ifade *gerçek, sahici acıydı*, korkunç kız arkadaşı moralini bozduğu için duyduğu üzüntü değil.

Yaşasın patriyarka, değil mi?

Ellie'nin bu kraliyet olayını benimsemesi bana garip geliyordu. Kraliyet böyle saçmalıklar üzerine *kurulmuştu*. Alex'le evlenip bir kızları ve *sonra da* oğulları olsa mesela? Bilin bakalım tahta kim geçerdi?

Arabamın kapısını hızla açarak Michael'a döndüm. Şarkı bitince durdurdu, telefonuna bakıyordu. İçimden bir ses şarkıyı tekrar başlatacağını söylüyordu, elbette buna izin veremeyeceğimden elimi elinin üstüne koydum. Kafasını kaldırıncaya koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Öf ya, Seksi Yaslanma kadar etkili olan Gülümseme'yi yapıyordu, bunu daha başlamadan engellemem gerekiyordu.

Başımın jipi işaret ederek "Bu da mı senin işin?" diye sorduğumda arkasına bir göz attı. Tamam, Michael sevimliydi falan ama berbat bir yalancıydı –beş yıl önce ortaokuldaki sosyal bilimler sınavı olayını hâlâ hatırlıyordum– bu yüzden gerçekten şaşırılmış görünüp başını iki yana salladığında ona inandım ve rahatlayarak iç çektim.

Hâlâ balo fotoğraflarımızı satan bir pislikti ama en azından gidip paparazzileri çağırılmıyordu.

"Bak, Michael," dedim hâlâ bize dönük olan kameranın, sırtımdan damlayan terin, saçlarımın yüzüme nasıl yapıştığına ve bu sabah yaptığım makyajın nasıl da uzak bir anı olduğunun acı farkındalığıyla.

"Bunu konuştuk, tamam mı?" diye devam ettim. "Neden yaptığını anlıyorum, umarım gitar mükemmeldir ve tam da olmasını istediğin gibidir. Ama ilişkimiz bitti. Bu kadar. Tamamen bitti."

Lafımı bitirdikten sonra çantamı arabaya fırlattım, sürücü koltuğuna oturdum ve kapıyı suratına kapadım. Elinde telefonla orada duruyordu, bileğindeki saç tokama tekrar bakarak geri itesem mi diye düşündüm.

Yok, bu her şeyi daha acıklı hâle getirirdi, Bayan Miller'ın sonunda Michael'ın yanına vardığını göz önünde bulundurursak zaten cezasını çekiyordu. Kadının saçları müthiş bir öfkeyle titriyordu, Bayan Miller ona doğru parmağını sallarken ondan epey uzun olmasına rağmen Michael korkudan sinmişti.

İzlemesi eğlenceliydi.

Dikiz aynasından arkama bakma zahmetine girmeden otoparktan çıktım.

Oturduğumuz yer mağazadan sadece birkaç kilometre uzakta olduğundan eve dönmek uzun sürmüyordu. Pek manzaralı bir yol sayılmazdı. Ailem Perdido'ya ilk taşındığında burası aslında güzel bir yerdi. Şey, Florida'da okyanusa yakın olmayan bir yer ne kadar güzel olursa işte. İlginç ve eksantrikti; sanatçılarla, yazarlarla ve insanların çılgın renklere boyadığı eski evlerle doluydu. Bebek evi görünümlü Viktoryen konaklar ve rahat bungalovlar misket limonu yeşiline, turkuza, "elektrik eflatunu" olduğunu düşündüğüm bir renge boyalıydı.

Ama yıllar geçtikçe havalı insanların çoğu taşınmış ve en sonunda bej rengi, Perdido'ya geri dönmeye başlamıştı. Artık golf sahasının olduğu bir golf kulübü de vardı, babamı hareket etmeye zorlayan bir şeydi bu. Perdido bir zamanlar olduğu gibi pastoral küçük sanatçı topluluğunu barındırmasa da hâlâ güzel bir yerdi. Sessizdi, boştu ve annemin de sıkça belirttiği gibi ziyarete gelmeye değmeyecek kadar uzaktı. Bugünkü fotoğrafçı aylardır gördüğüm ilk fotoğrafçıydı. Paparazzinin peşinden gidecek daha iyi hedefleri vardı.

Mesela Ellie.

Tamam, bej rengi Perdido'ya yerleşmişti ama henüz mahallemize sığmamıştı. Evim mahalledeki daha sönük renkli binalardan biriydi, mor veya çivit mavisi yerine canlı bir sarıydı. Sokağın gerisinde, muz ağaçları ve begonvillerle çevriliydi, pembe çiçekler güneş ışığı rengindeki boyanın üstünde güzel duruyordu. Buralardaki hediyelik eşya dükkânlarında satılan cam, flüt gibi ses çıkaran ahşap ve sıradan deniz kabuklu rüzgâr çanları verandada sallanıyordu. Annem rüzgâr çanlarına meraklıydı.

Ama garaj yoluna girerken gözüme çarpan şey rüzgâr çanları değildi. Annemin arabasının arkasına park edilmiş jipti.

Birdenbire, Sur-N-Sav'da gördüğüm fotoğrafçının neden orada olduğunu anlamıştım.

3. Bölüm

ARABAMI JİPİN YANINA PARK ETTİM VE İNERKEN korumalara el salladım. El ve Alex ne zaman Birleşik Devletler'e gelseler yanlarında hep bu ikisi oluyordu, o yüzden onlara alışmıştım. "Selam Malcolm!" diye seslendim. "David, nasıl gidiyor?"

Genç olan David su şişesini kaldırarak selamıma karşılık verirken Malcolm sadece başını hafifçe eğdi. Her zamanki gibi ciddi siyah takım elbiselerini giymişlerdi, arabada klimayı sonuna kadar açsalar da sıcaktan öldüklerini tahmin edebiliyordum. Sıcak çekilir gibi değildi ama Alexander korumaları ailemin evine sokmayı sevmediğinden Malcolm ve David garaj yolunda bekliyordu.

Arabanın yanından geçerken onlara, "Ekoseli takım elbise giymediğiniz için hâlâ kırgınım," dedim ve Malcolm güneş gözlüğünün ardından eve bakmaya devam ederken David gülümsedi.

Verandanın basamaklarını hızlıca çıkarken anahtarlarım elimde şıngırdadı ve ön kapının açık ancak cam kapının kapalı olduğunu fark ettim. İçeri girmeden önce bir saniyelikliğine ablamı ve erkek arkadaşını kanepede mükemmel duruşlarıyla otururken gördüm. Her zamanki gibi muhteşem ve gösterişli görünüyorlardı; Ellie ayak bileklerini ağırbaşlı bir şekilde çaprazlamıştı, Alexander ise annemin çiçekli kanepesinde sanki bir tahtmış gibi oturuyordu.

Hep böyle otururdu, belki de alıştırmaya yapıyordu.

Yine Sur-N-Sav'da fotoğraf çeken adam aklıma geldi ve bundan hemen bahsetmem gerekip gerekmediğini düşündüm. Ellie balo fotoğrafı olayından hoşlanmamıştı (ki yani, şey, ben de hoşlanmamıştım ama açıkçası şikâyet etmeye hakkı olan kişinin *ben* olduğumu düşünüyordum) ve El'le Alex'in bu sürpriz ziyaretiyle uğraşmanın üstüne bir de bu konuyu açmak istiyor muyum emin değildim.

Bugünkü Michael olayı muhtemelen gazetelere bile çıkmayacaktı.

Eve adımımı atar atmaz beni Noel'den beri görmemiş olan El başıma bir bakıp, "Ah, Daisy, saçın," dedi. Sesi beni her zamanki gibi şaşırtmıştı. Her ne kadar anne babamız İngiliz olsa da ne El ne de ben aksanlı konuşurduk. Sonra Ellie Birleşik Krallık'ta üniversiteye gitmiş ve *Downton Abbey*'den fırlamış gibi konuşarak dönmüştü.

Parlak kırmızı saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırmak için elimi kaldırdım ama sonra boş vermeye karar verdim, saçlarım *harikaydı*.

Neyse ki Alexander benimle aynı fikirdeydi (ya da en azından öyle davranıyordu) çünkü hemen, "Şahsen ben beğendim Daisy. Kızıl saç ailemde epey yaygındır," dedi.

Gülümseyerek kendi çilek sarısı saçlarını karıştırdı ve dünyadaki herkesin ona neden bu kadar çok âşık olduğunu hatırladım. Prens Alexander James Lachlan Baird, Rothesay Dükü, Carrick Kontu, müstakbel İskoçya Kralı sevimli *ve* şaşırtıcı derecede nazik bir adamdı. Kesinlikle El'den daha nazikti.

Annem elinde çaydanlık ve en güzel porselen fincanlarımızla dolu bir tepsiyle mutfaktan içeri girerken "Bu onun *Küçük Deniz Kızı* saçı," dedi. Ellie ve Alexander sevgili olmadan önce porselenlerimiz bile yoktu. Hatta çaydanlığımız da yoktu. Elektrikli su ısıtıcısında kaynattığımız suyla kupada çay yapıyorduk.

Ama anlıyordum, ancak en büyük kızları bir prensle çıkmaya başlayınca süslü porselenler alabilmişlerdi.

Annem tepsiyi masaya koydu ama kimse çay doldurmak için bir hamlede bulunmadı. Muhtemelen Alexander –ve artık El– soğuk, sisli İskoçya’da yaşarken Florida’da mayıs ayında olmamızı dandı; yani sıcak bir şeyler içme düşüncesi mazoşistçe olmasa da çılgıncaydı.

Ellie bana, “Geçen sene saçların bir ara mor değil miydi?” diye sorduğunda ona dönüp kaşlarımı kaldırdım.

“Güzel İskoçya’dan buraya beni saç tercihlerim hakkında sorgulamak için mi geldin?”

Ellie’nin burun delikleri hafifçe genişledi ve dizlerinin arasına koyduğu elinin parmaklarını birleştirdi. “Sadece sürekli değiştiriyormuşsun gibi görünüyor. Tek söylediğim bu.”

“Farklı şeyler denemeyi seviyorum,” diye karşılık verdim omzumu silkerek.

Ellie’yle aramızdaki büyük farklılıklardan biri de buydu, o neredeyse doğduğundan beri Prenses Barbie’ydi. Ben mi? Ben hâlâ bir şeyleri... çözmeye çalışıyordum. Michael otoparkta müziğin “bizim olayımız” olduğunu söylediğinde pek de haksız sayılmazdı. Onunla çıkarken gitar çalmayı öğrenmeye aşırı istekliydim, neredeyse bir yıl önce origami dersleri almaya istekli olduğum kadar. Ya da lise birinci sınıfta aldığım resim dersleri kadar. Ama bir şeyleri *denemezsən* neyi sevdiğini nasıl anlayacaktın?

Ellie bunun “maymun iştahlılık” olduğunu söylüyordu ama bence eğlenceliydi. Söyleceklerine devam etmeden önce konuyu tekrar ona çevirdim, zaten konu hep ona geliyordu. “Geleceğini zibilmiyordum.”

Annem berjere oturduğundan ben de babamın televizyon koltuğuna çöktüm, Ellie biraz surat astı.

Ablam, farelerin onun için elbiseler dikmesine her zaman bir adım uzaklıktaydı ama Alexander’la tanıştığundan beri Disney Prensesliği en üst seviyeye çıkmıştı. İkimiz de annemizin açık renk saçlarını aldığımız hâlde El’in saçı hep daha parlak, daha altın rengi gibiydi. Şimdi ise saçları yumuşak dalgalar hâlinde

omuzlarına düşüyordu ve muhtemelen gardırobunun tamamından daha pahalı olan bir güneş gözlüğüyle geriye atılmıştı. Alexander gibi o da kot pantolon giyiyordu ama altlarına pahalı deri mokasenler giydikleri için bunlar bile üzerlerinde havalı görünüyordu. Alexander, kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymişti; El'in üstünde de her yerinde küçük beyaz puantiye olan, dökümlü bir lacivert bluz vardı.

Kısacası, onlar bir yatta olmaları gerekiyormuş gibi görünürken ben, HAVVA'YA KUMPAS KURULDU yazan bir tişört giyiyordum.

Ellie neşeli bir şekilde, "Size sürpriz yaptık!" dediğinde Alexander annemle bana gülümsedi.

Ellie ve Alexander'ın rahatsız edici yanı da buydu. Hayatlarının çoğunu halkın gözü önünde geçirdiklerinden bazen özel hayatlarında da böyle davranıyorlardı, bu yüzden dünyanın en küçük basın toplantısını oturma odanızda yapıyorlarmış gibi hissetmenize neden olabiliyorlardı.

"Hoş bir sürpriz," diyerek odaya girdi babam. Hayatına pantolon olarak başlayan haki bir şort giyiyordu, kemikli dizlerine birkaç ip sarkmıştı. Atkuyruğu şeklinde toplanmış kırılşan saçlarına ve Pink Floyd tişörtünün her yerine sıçramış boyaya bakarken El'in alnı kırıştı. Babam son zamanlarda kendisini bir sanatçı olarak görüyordu, gerçi bu konuda pek de iyi değildi. Ama müzikten yıllar önce vazgeçmişti ve annemin de belirttiği gibi, bir meşgalesi olması onun için iyiydi.

Ellie babamın görünüşünden açıkça etkilenmemiş olsa da en başta Alexander'la tanışmasının nedeni bir nevi oydu.

Gelin size olanları *Star Magazine* gibi anlatayım.

**ELLIE WINTERS İLE İLGİLİ (DAHA DOĞRUSU AİLESİYLE İLGİLİ!)
HIÇ BİLMEDİĞİNİZ 10 ŞEY**

1) Ellie'nin babası Liam, 1992 yılında on bir aylığına ünlüydü! Liam'a göre, bu bir insanın şöhret olacağı en kötü süre; birilerinin sizi hatırlayacağı kadar uzun değil ama hayatınızı mahvedecek kadar da uzun.

2) Liam, Velvet isimli bir gruptaydı! İsminden de anlaşılacağı gibi utanç vericiydi ve kızı Daisy'nin bahsetmek isteyeceğinden çok daha fazla jöleli saç ve dar kıyafet içeriyordu.

3) Velvet'in tam olarak TEK BİR POPÜLER ŞARKISI vardı: "Harbor Me". Bu isim kulağa hoş gelse de, "harbor" mecazi anlamda kullanılıyordu ve klibi yedi ülkede yasaklandı. Bu konuda ne kadar az şey söylersek o kadar iyi.

4) İkinci şarkıları yalnızca 22. sıraya yükselebildi ("Staying the Night", "Harbor Me"den daha az kötüydü ama çarşafı ve cilde insanları rahatsız edecek kadar fazla atıfta bulunmuştu) ve üçüncüsü ilk 100'e hiç giremedi ("Daisy Chain" şaşırtıcı bir şekilde rahatsız edici değil ama dinlenebilir de değil).

5) O sıralar, Liam'ın parasını ödeyemediği bir dairesi, iki kere çarptığı hoş bir arabası ve oldukça önemli bir uyuşturucu sorunu vardı. Tam da *Behind the Music* programına layık bir geçmiş!

6) Midlands'teki küçük bir köy olan memleketine geri döndü ve babasının bahçe malzemeleri dükkânında çalışmaya başladı. Orada, bir Londra hippie gazetesi için çalışan ve "Ne Oldu?" köşesi için ta Londra'dan vadideki küçük Glockenshire'a Liam'la röportaj yapmaya gelen Bess Murdock isimli güzel bir gazeteciyle tanıştı.

7) Romantik komedi izleyenlerini asla şaşırtmayacak bir şekilde ikili birbirine âşık oldu ve yeni bir başlangıç için Florida'ya taşındı. Liam'ın şansına "Harbor Me" –en azından enstrümantal versiyonu– bir araba reklamında kullanıldı, Liam şarkının tek yazarı olduğundan (ailesini hem gururlandıran hem de dehşete düşüren bir bilgi!) tabiri caizse, "hâli vakti yerinde" oldu!

8) Wintersların en büyük kızları Eleanor'u üniversite için Birleşik Krallık'a göndermelerini sağlayan da işte bu talih kuşuydu, parlak saçlı ve ıslık ıslık gülümseyen sarışın kız orada İskoç tahtının vârisiyle tanıştı!

9) Ellie –arkadaşları ve ailesi ona böyle hitap ediyor– ve Prens

---

* Sözlük anlamı liman olan Harbor sözcüğü aynı zamanda suçlu birine yataklık etmek anlamına da gelir. –çn

Alexander yaklaşık iki yıldır beraber. Babasının *NME* dergisinin kapağına çıktığını, annesinin de bir keresinde Oasis grubundan biriyle yiyiştğini hesaba katarsak, bu onu ailesindeki en ünlü kişi yapıyor.

10) Ellie'nin küçük kız kardeşi Daisy bir markette çalışıyor ve saçlarını harika bir renge boyadı, bu da onu Winters ailesinin *gerçek* havalı kişisi yapıyor.

İşte bu kadar. Artık her şeyi öğrendiniz.

"Uzun süre kalacak mısın?" diye sordum. Buraya en son birlikte geldiklerinde Noel'di ve felaket geçmişti. Alexander çekyat-ta yatmak zorunda kalmıştı, İskoçya'daki hanedan yapımı yata-ğına göre rahatsız olmalıydı (yine de iyi olduğunda ısrar edip çekyatın "şaşırtıcı derecede rahat" ve "ilginç bir icat" olduğunu söyleyip durmuştu). Sonraysa babam şaka yapmak için Ellie'ye plastik bir taç vermişti ve bu onu o kadar utandırmıştı ki o gece-nin çoğunu odasında geçirmişti.

Annem sofru kurmaktan –Noel Arifesi geleneğimiz olduğu üzere– pizza ısmarlarsak Alexander'ın gücenip gücenmeyece-ğine kadar her konuda telaşa kapılmıştı. Sonra Noel Günü'nde Alexander'ın korumalarını gelip bizimle eggnog* içmeleri için biraz zorlamış ve bu herkesi o kadar rahatsız etmişti ki sonunda hepimiz tam bir sessizlik içinde oturmuştuk. Malcolm ve David siyah takım elbiseliydi, El ve Alexander kiliseye gidiyormuş gibi giyinmişlerdi; ben, annem ve babamsa pijamalarımızı giymiştik, babamın atkuyruğunda bir süs teli vardı.

Açıkçası, tüm bu olanlardan sonra Ellie ve Alexander'ın "sürpriz" bir ziyarete karar vermelerine şaşırmamıştım. Annem-le babamın strese girmek ve garip olmanın yeni yollarını düşün-mek için ne kadar az zamanları olursa o kadar iyiydi.

Alexander elini El'in dizine koyup hafifçe sıkarak, "Sadece hafta sonu için," diye yanıtladı. Genellikle o kadar resmîydiler

---

* Süt, krema, şeker, çırpılmış yumurta akı ve yumurta sarısı ile yapılan ve bazen brendi, rom, viski veya burbon gibi damıtılmış içkiler eklenen bir içecek. –çn

ki, dizini sıkması önümde öpüşmelerine eşdeğer bir his uyandırdı ve bu *hiç de* iyi değildi.

“Salı olmadan Edinburgh’a dönmek zorundayız,” dedi Ellie, “ama önce sizinle konuşmak istedik.”

Sonra gülümseyerek elini Alexander’ın elinin üstüne koydu, elindeki yakut-ve-elmas yüzüğü fark ettim.

Sol elindeki yüzüğü.

Annemin nefesi kesildi ama babamın tepkisi düşüncelerimi özetleyen şey oldu.

“Hadi be! Ellie prenses olacak.”